

Butlletí de la Secció Excursionista
de l'Ateneu Santjustenc

SEAS

Secció Excursionista de l'Ateneu Santjustenc, Carrer de l'Ateneu, 5 i 7.
08960 Sant Just Desvern.

Web: <http://www.florsloreto.com/seas>.

Adherida a la Federació d'Entitats Excursionistes de Catalunya (FEEC)

*Fulgenci Baños
durant la darrera
conferència feta el 8
de febrer de 2002.*

*Foto de Jordi
Gironès*

Núm. 262
Gener
febrer
2006

CICLE ELS NOSTRES RIUS

10 febrer— Conferència «Els embassaments», per Narcís Prat a les 20.30 h. a la SEAS.

12 febrer— Excursió: collada de Toses, cim de Coma Morera i Osseja (Cerdanya), amb sortida del Parador a les 7 h.

10 març— Conferència «Les avingudes dels rius», per Josep Dolz a les 20.30 h. a la SEAS.

12 març— Excursió: Vilaminiscle, Sant Quirc de Colera, riu Orlina i Espolla (Alt Empordà), amb sortida del Parador a les 7 h.

7 abril— Conferència «El Ter i els seu aprofitament», per Marc Ordeix a les 20.30 h. a la SEAS.

9 abril— Excursió: engorjat del riu Siurana (Priorat), amb sortida del Parador a les 7 h.

5 març— Excursió d'Arbúcies a la Feixa Llarga (Montseny). Sortida a les 7 h. de la plaça Verdaguer. Informació al tel 93 371 51 98.

19 març— Excursió al castell de Subirats (Ordal, Alt Penedès). Sortida a les 7.30 h. de la plaça Verdaguer. Informació al tel 93 371 51 98.

2 abril— Excursió al pantà de Crous (Montnegre). Sortida a les 7 h. de la plaça Verdaguer. Informació al tel 93 371 51 98.

ALTA MUNTANYA

17 i 18 febrer— Excursió a la Canal Amagada (Andorra).

24 al 26 març— Excursió pendent de determinar.

29 i 30 abril— Excursió a la Múnia (Pirineu francès).

MATINALS

5 febrer— Excursió literària als cingles de Bertí i Montmany (Vallès Oriental). Sortida a les 7.30 h. de la plaça Verdaguer. Informació al tel 93 371 51 98.

18 febrer— Excursió a Vallhonesta i serra de l'Obac (Bages). Sortida a les 7.30 h. de la plaça Verdaguer. Informació al tel 93 371 51 98.

ASSEMBLEA GENERAL

25 febrer— Celebració de l'Assemblea General Ordinària de la Secció a les 18 h. al nostre local social.

FULGENCI BAÑOS, UNA LLIÇÓ D'ENTUSIASME

En Fulgenci Baños ens va deixar el 9 de novembre de 2005 quan tenia 82 anys. Ell, tot i fent destacades tasques, sempre havia volgut passar desapercebut perquè no li agradava manar ni fer-se veure. Darrera d'aquesta actitud, però, anava quedant una feina ben feta que el temps està ara situant en el lloc que correspon tal com va queda palès a mesura que anem recorrent els escrits que tot seguit omplen aquest butlletí que volem dedicar-li com a homenatge pòstum.

El primer és un escrit fet per ell mateix, i el reproduïm perquè recull molt bé el seu pensament quan va refundar la SEAS, l'any 1963, i de passada ens mostra els seus pensaments d'una manera ben explícita.

Tot seguit, en Just Amigó ens fa una pinzellada sobre l'amistat que va tenir amb ell per un tema professional, però que ben aviat va estar lligat a la muntanya, en aquest cas a la Molina. També ens parla d'aquell tècnic municipal que des de dins del propi Ajuntament va fer una bona tasca encarada a la consecució d'un Sant Just ben enfocat cara al futur, un futur que avui diríem «sostenible».

En Joaquim Carbonell agraeix el seu entusiasme contagiós que va fer

possible la refundació de la Secció i ens el descriu com un home sempre serè, calmat i prudent que quan hi era semblava com si no hi fos però quan no hi era semblava que hi fos. Era una manera efectiva d'implicar-nos sense que te n'adonessis.

La Claustre ens mostra aquell Fulgenci sempre disposat a fer un cop de mà a qui ho necessitava amb subtileza, intervenint sense imposar-se i fent-ho sense que gairebé es notés. Ell tenia molt clar què calia fer per recuperar el nostre país del malson franquista i ho posava en pràctica amb tots aquells «jovenets» perquè era una bona aposta de futur.

En Francesc Riera s'adreça directament a ell per agrair-li l'haver-los transmès també un entusiasme que els va conduir a l'acurat estudi sobre les mines d'aigua de Sant Just.

I és aquesta faceta, la d'engrescar, la que es va repetint en cadascun dels escrits de companys de la SEAS que pretén ser només una petita representació de tots els qui hem tingut la sort de conviure amb ell.

Finalment, Jordi Mir tanca el butlletí recordant-nos de nou la seva faceta emprenedora, en aquesta ocasió vers una gran commemoració; però també ens mostra aquell Fulgenci escàpol que vol passar desapercebut malgrat que per tots nosaltres sempre serà el nostre President!

SEAS 1963

Fulgenci Baños i Rodríguez

Era un record nostàlgic, com tantes coses en aquell temps, però un record viu en els «supervivents» d'una època que s'havia cobert de cendres i calia esventar-les, perquè el caliu somort es transformés en xera que abrandés un foc nou. I així fou, i encara crema malgrat que algú de la junta de l'Ateneu es pensava que seria una flamarada.

Vaig acceptar fer la xera. Alguna socarrimada amb les forces vives del moment. Els «supervivents» s'ho miraven de lluny; això volia dir dedicar-se plenament deixant de banda molts deures familiars; sort que a casa ho comprenien i no venia d'un sacrifici més. Ara és anècdota, o història, aneu a saber, i com a totes n'hi ha per riure i per plorar. Per plorar, la no integració dels «supervivents», explicar-la seria difícil; per riure, la tira. Cadascuna de les vivències d'aquelles tardes dels dissabtes i sortidetes dels diumenges per esbandir carrincloneries i idees emmotllades, a caparrons de deu a dotze anys, es veuen ara amb aquell somriure del qui pensa «que n'érem d'innocents»; el repartiment de «càrrecs» de la «junta» que els fèiem rotatius perquè tots sabéssiu prendre una responsabilitat i decidir per

Els cantaires tutelats pel propi Fulgenci, a la dreta de la fotografia (1964)

vosaltres mateixos, aprenent democràcia sense adonar-vos-en. I encara que en Gaspar digui que no em vèieu a cap reunió de «junta», em teníeu a prop per a donar la cara. També per riure les suspicàcies en integrar-se alguna noia al grup (era l'època de «los chicos con los chicos y las chicas con las chicas») i tantes coses més. L'excursionisme n'era el plat fort. Després, poc a poc, tota la resta: el país, els homes i un butlletí en català!, primer i únic mitjà des del 1939 en el qual, de tant en tant, s'escolaven pensaments i idees que el delegat comarcal d'informació (àlies censura) li posaven la pell de gallina. Això ens començà a donar personalitat, ja que se'n parlava al poble i fora del poble.

Dintre l'Ateneu va ser una sacsejada. El retraïment forçat pels anys 40, la superació de les necessitats domèstiques dels anys 50,

van fer que les activitats tinguessin un esllanguiment perillós. Un reduït grup de joves s'esforçaven a realitzar actes fora de la rutina del temps, tots una mica suspectes; els nois de la SEAS compregueren que a més de l'excursionisme, el nostre plat fort, també hi havia un país i uns homes, una societat, i no dubtaren a integrar-se amb aquells joves que portaren la nova escola de l'Ateneu, embrió de l'actual escola Montseny, amb els enfrontaments que podeu suposar; foren presents en el Centenari Fabra i visqueren, amb treball, el cinquantenari de l'Ateneu i un llarg reguitzell de fets plens de polèmiques, demostració que una nova vida havia entrat

en aquella casa. I tot i això fins avui, que si bé el canvi de societat ha fet que molts d'aquells joves, ara homes, hagin deixat l'Ateneu com a tribuna o lloc d'exposició de les seves inquietuds i ideals, nosaltres seguim fent excursions, el nostre plat fort, estudiant el nostre país amb la seva història, el seu paisatge natural i humà. Potser no hi són tots aquells, els dels dissabtes a la tarda, n'hi ha de nous, però el sentiment de fidelitat és el mateix al del 1963 i al del 1934 i som a la mateixa casa, a l'Ateneu.

Escrit publicat al llibret editat l'any 1984 amb motiu del 50è aniversari de la SEAS

L'any 1964 el Fulgenci felicitava així «els seus nois de la SEAS»

UN LLEGAT MÉS ENLLÀ DE L'EXCURSIONISME

Just Amigó i Rius

La meva relació amb el Fulgenci Baños prové de dos vessants, el professional i el lleure. El primer d'ells fou precisament el que em va permetre conèixer-lo en un ambient ben muntanyenc el qual ben aviat ens serviria per compartir la nostra mútua afecció per l'excursionisme. La major part de la nostra activitat muntanyenca acabaríem realitzant-la a l'entorn de la SEAS. Jo ja ho vaig fer als voltants del 1947-1948 amb els companys Jaume Mir, Pere Orriols, Jaume Oliveres «El Llong», Ernest Cartró, el Blai i el Montagut, si bé després ens retrobàrem coincidint en l'època en què el Fulgenci es proposà recuperar l'activitat de la nostra Secció a partir de l'any 1963. Però, anem a pams i situem-nos en el temps.

Era als voltants de l'any 1952 quan jo em trobava treballant a La Molina, encarregat de la construcció de tres xalets per a la família Miró Sans i un altre per al Sr. Folch al turó de la Perdiu. Aleshores en Fulgenci va rebre l'encàrrec de realitzar la instal·lació de la portada d'aigua a la zona on estàvem construint. Es tractava dels solars situats al costat mateix de la Pista Llarga, substituïts posteriorment per l'actual complex esportiu i de lleure. Fou així, doncs,

Fulgenci lliurant un dels premis de la Marxa de 1965

com ens vam conèixer iniciant una amistat que ja es va perllongar per sempre més.

Un dels motius que va afavorir-ho va ser l'atracció per la muntanya que teníem al nostre entorn mentre treballàvem. Recordo com la visió de la Tosa d'Alp, damunt nostre, ens captivava i ens animava a fer el seu cim. És per això que vaig preguntar a l'amic Pere, guàrdia forestal de la zona, que ens digués per on pujar-hi d'una manera senzilla. Ens va indicar el camí precisant-nos el lloc on trobaríem una font camí del cim. Finalment un dia de tardor em vaig decidir tot sol a fer el cim, reconfortant-me a mig camí a la font indicada i fins i tot dinant ja a sota La Molina, a l'hotel Sitjar. Tota una senyora excursió feta en mig dia, aleshores estàvem ben forts de cames i pulmons... Jo tenia 32 anys.

Val a dir que, tot i l'esmentada afecció comuna a la muntanya, ben poques excursions vam poder fer aleshores plegats perquè entre setmana el temps era per treballar i

*D'excursió prop
de Centelles,
l'any 1964.
Foto de Jordi
Gironès*

al cap de setmana tocava complir amb la família i per tant érem fora de la Cerdanya.

Pel que fa a l'aspecte professional, a partir del 1962 vam treballar de nou plegats, però en aquesta ocasió ja a Sant Just. Aleshores vaig entrar de regidor a l'Ajuntament, presidit en aquells anys per Josep Lluís Surroca, i vaig rebre l'encàrrec de desenvolupar el Pla General d'Urbanisme per al nostre poble. Un dels punts claus va ser l'estudi i promulgació del pla especial del que havia de ser l'actual Polígon Industrial, i en el que intervingué el Fulgenci Baños com a tècnic de l'Ajuntament. L'arquitecte autor del projecte va ser el Sr. Giralt. El Fulgenci era molt experimentat en topografia (cal recordar que entre d'altres obres va dissenyar l'actual carretera que va de Castellar de n'Hug al coll de la Creueta) i va fer

una gran tasca orientant adequadament l'arquitecte i salvant tots els inconvenients derivats de les fortes irregularitats del terreny on finalment quedà instal·lat el polígon.

Cal no oblidar la tasca que vam fer aleshores per aconseguir que Sant Just fos declarada, dins del Pla General d'Ordenació d'Urbanisme, població residencial; i una manera d'aconseguir-ho va ser planificar la construcció d'un polígon d'*indústria preferent*, dins del terme municipal però en una zona ben separada del nucli urbà. Això ho vam aconseguir modificant la qualificació de la zona de l'actual polígon, limitant amb Sant Feliu, d'urbanitzable a industrial. Tot seguit vindria la marxa del Sanson, forçada per la manca de solucions al problema de la pols que generava amb la reconversió del lloc on era d'industrial a urbà. Finalment, s'ha-

via aconseguit assegurar un model de poble, proper a la ciutat, del que avui dia ens podem sentir satisfets.

En Fulgenci ens ha deixat doncs no solament un llegat important pel que fa a l'excursionisme i la nostra Secció sinó també per la seva contribució directa al que avui és el nostre privilegiat Sant Just.

GRÀCIES FULGENCI

Joaquim Carbonell i Calders

«Moltes gràcies, Fulgenci, per tot el que vàreu fer per nosaltres». Amb aquestes paraules vaig encapçalar i signar el llibre de dol posat a disposició de tots nosaltres al tanatori municipal la vigília de l'enterrament de l'amic Fulgenci. Veritablement el Sr. Baños va fer molt per mi, no d'una manera personal sinó de forma col·lectiva. Va dedicar bona part de la seva vida a fomentar l'amor a la muntanya d'una colla de jovent. No una muntanya genèrica, una muntanya competitiva, una muntanya estranya i anònima, ben al contrari, una muntanya molt i molt viva, concreta i entranyable, Catalunya en un tot.

En aquells anys dolents de dictadura de la meva joventut i acabat de dissoldre un agrupament del moviment escolta català de Sant Just Desvern, l'Agrupament Escolta Mn. Antonio Tenas, en Baños ens va cridar des de l'Ateneu, concretament

En una de les seves estades als entorns del coll de la Creueta (1967)

a Josep Quintana, Lluís Ramban i a mi mateix, per tal que l'ajudéssim en la realització d'una idea que volia tirar endavant, la refundació de la Secció Excursionista de l'Ateneu Santjustenc, la SEAS, per aconseguir unir joventut, muntanyisme i ateneuisme i, per què no?, una manera de combatre la situació política del moment.

En Fulgenci, home sempre serè, calmat i prudent, no sé com, però ràpidament ens va fer nostra la seva idea, ens va encomanar el seu entusiasme. Tots tres estàvem disposats a col·laborar amb ell i així va ser des d'un bon començament. No va ser feixuc agrupar de nou nois i noies de l'antic agrupament ni tampoc ens va costar augmentar-ne la colla amb més gent jove. L'element humà estava aconseguit i el Sr. Baños va impregnar tot i tothom d'aquell esperit de fer les coses ben fetes, simples i senzilles però molt ben fetes. Així va fer realitat la seva idea i així va arrencar de nou la SEAS. Un

bon càlcul d'una estructura i un bon fonament sostenen una obra per molt temps i emprant aquest símil arquitectònic en Baños va aplicar la seva capacitat professional en el terreny humà i social i, després de més de quaranta anys, veiem que l'obra encara és massissa i conseqüent. Una obra que l'ha depassat en el temps i que confio en la seva solidesa per una llarga perduració.

Sempre he tingut una estranya sensació d'aquella col·laboració amb ell a la SEAS. Quan el Sr. Baños hi era, semblava que no hi fos i quan, per contra, no hi era semblava que hi fos present. Sempre ens va deixar fer però sempre vàrem respectar la seva manera de ser i de pensar. Va

ser un home que va deixar petja en tots nosaltres. Ara, encara més, tots plegats hem de posar més voluntat i coratge per no decebre'l.

Recordo, i el recent fet luctuós de la seva mort m'ha fet reviscolar la memòria, el seu parlar assossegat, les seves pauses en la conversa, la seva bonhomia. El retrobament amb ell en actes, esdeveniments, passejant per Sant Just o en visites a Castellar de n'Hug sempre ens era motiu de satisfacció i sempre et rebia amb un cordial hola amic!, hola amics!

Valgui aquest recull de records i sentiments fets paraules per retre-li, el meu i el de la Rosa, més sentit homenatge: moltes gràcies, Fulgenci, per tot el que vàreu fer per nosaltres.

A la font del Boix, camí del Puigllançada (1965). Foto de Jordi Gironès

UN RECORD PERSONAL PER EN BAÑOS

M. Claustre Cardona i Pera

Dia 11 de novembre de 2005 a la tarda. Un bon grup d'adolescents i joves de finals dels seixanta i inici dels setanta, estàvem junts escoltant les paraules dels diversos representants en l'hora de l'adéu a Fulgenci Baños.

Un d'ells, Jordi Gironès, va voler destacar com en Baños creia en la joventut, com, no només els va empènyer a conèixer el país i a estimar-lo mitjançant les excursions, sinó que, també, es preocupava perquè aquells joves es fessin grans, que maduressin, que fossin elements importants en el seu entorn social.

En Jordi posava especialment esment en la subtilesa que feia servir en Baños per fer grans tot aquell estol de jovenets. La seva intervenció mai no era imposada, no es notava, però anava dirigint-los cap a una manera de fer i d'entendre el seu paper important per a la recuperació del país. Mentre l'escoltava, em varen anar venint els records. Era un dia de juliol de 1967. Acabava de saber les notes del meu segon curs de mestra. Era a fora, al pati de casa i en Baños, que anava cap a l'Ajuntament, em va veure i va entrar. Amb aquell somriure mig sorneguer, mig tímid que gastava, em va preguntar com

A Siuret l'any 1966. Foto de Jordi Gironès

m'havien anat les coses. Era una pregunta que em feia de tant en tant. Aquell dia però, semblava més content i amb més ganes de parlar. Em va comentar que l'Ateneu volia tornar a tenir una escola, que la junta estava decidida de començar-la, que pensaven que, de moment, amb una mestra que fes de directora i una ajudant podien començar. I aleshores, com aquell qui no diu res, va deixar anar «t'he proposat a tu d'ajudant». Em sembla que, de primer, no vaig saber gaire què dir, era com si no m'ho digués a mi, després només vaig ser capaç de dir «però jo no sóc encara mestra», però

ell va insistir dient-me que no calia un títol per ser mestra i que jo ho faria molt bé. I, mira, me'l vaig creure!. I així vaig començar la meva aventura de mestra, a l'Escola de l'Ateneu; primer amb molt poc sou, sou que, haig de dir-ho, anys després vaig saber que me'l pagava l'Antonet de la seva butxaca.

En Baños va continuar atent a la meva evolució com a mestra i em va donar suport, sempre amb les seves maneres subtils i delicades, quan l'any següent vaig plantar-me demanant una normalització del que em pagaven. Mentre en Jordi parlava, m'anava passant la pel·lícula del meu inici professional en el que en Baños havia jugat un paper determinant. El veia clarament davant meu, amb una carpeta a les mans, una mica encongit, dirigint-se a mi amb un somriure. No m'ho

havia plantejat fins llavors però les paraules d'en Jordi m'ho van fer veure clar: en Baños em va facilitar conèixer una altra manera de fer escola. Hagués pogut anar a parar a l'escola pública, aleshores encara instrument franquista, però vaig poder conèixer una altra manera d'entendre com ensenyar. Ja havia enfilat el camí que ell volia, que sabia que faria. L'estiu següent vaig assistir a la meva primera Escola d'Estiu. Després, durant disset anys, vaig treballar a escoles que lluitaven per a ser escoles catalanes. Més tard vaig passar a l'escola pública, un cop fou del govern català. Intuïa en Baños que facilitant-me el primer pas jo faria aquesta trajectòria?. Ara penso que sí i em sap greu que hagi marxat sense haver-li donat les gràcies. Gràcies Baños!.

RAÓ, CIÈNCIA I LLIBERTAT

Francesc Riera i Prenafeta

Benvolgut Fulgenci, la majoria de nosaltres et coneguèrem arrel de l'estudi sobre les mines d'aigua del nostre poble que tu vas iniciar i que, amb el temps, saberes transmetre'ns l'entusiasme per continuar la tasca. Recordem amb afecte les estades a casa teva, l'any 1975, on ens donares les primeres explicacions de com s'havia fet la portada d'aigües des de les Fatjones fins als dipòsits situats al bell mig del poble, i som gelosos

Una de les darreres fotografies del Fulgenci Baños feta al restaurant on acostumava a anar quan era a Castellar de n'Hug (estiu de 2004). Foto d'Antoni Anguera

En Fulgenci en una galeria de la mina Vidal (1992). Portada del llibre «Les mines d'aigua de Sant Just Desvern», editat pel Centre d'Estudis Santjustencs l'any 1995

custodis dels teus apunts i treballs topogràfics que realitzares de les mines dels Casalots, de Les Fatjones-Torreblanca, i de ca l'Erasme; treballs que posteriorment ens lliurares al GERP. Gairebé vint anys més tard, el juliol de 1992 encara ens acompanyaves en una visita a la mina Vidal-Ribas.

Efectivament el teu *Estudi Hidrològic de Sant Just*, publicat en ciclostil per la SEAS, l'agost de 1972, ens introduí en el coneixement de la fins aleshores pràcticament desco-

neguda existència d'una complexa xarxa de minats al subsòl de la població, però fou la teva persona la que ens esperonà a portar a terme un treball sistemàtic sobre aquesta, i que culminà l'any 1995 amb la publicació per part del GERP i del Centre d'Estudis Santjustencs del NOSTRE llibre *Les Mines d'Aigua de Sant Just Desvern*, que tu vas prologar, i on ens confessaves el teu apassionament pel tema.

No conclogué, però, aquí, el nostre contacte, sinó que en els darrers anys, quan la teva presència pels carrers de Sant Just ja no sovintejava tant com en temps anteriors, encara et recordaves dels teus companys espeleòlegs i ens vas regalar un dels primers exemplars de *Sota Terra*, publicat l'any 1909 pel Club Muntanyenc de Barcelona. Encara que sens dubte, el regal més valuós ha estat sempre el de la teva amistat.

Tu no ho sabies, però el desembre de l'any 2001 els membres del nostre grup decidírem per unanimitat proposar a l'Ajuntament de Sant Just Desvern que tinguessin present el teu nom a l'hora de batejar algun nou carrer de la població, ja que crèiem i creiem que t'ho mereixes. La resposta fou que ja ho tindrien en compte.

Seguim pensant que els homenatges s'han de fer en vida, malauradament molts cops fem tard! Aprofitem aquestes ratlles que ens brinden els companys de la SEAS per recordar a qui pertoqui, que a l'hora

A punt d'entrar a la mina Vidal-Ribas, al juliol de 1992. En Fulgenci és el segon per l'esquerra. Foto d'Albert Riera

de posar noms als nous carrers de la població (per exemple els de la imminent urbanització del Mas Lluhí), no cal que vagin gaire lluny a buscar-los, perquè a Sant Just Desvern, tenim força personatges que s'ho mereixen, i posem per exemple des d'un Alonso de Castilla, (rector santjustenc 1778-1825), fins als/les actuals Francesca Cortès i Vivés, Emília Guàrdia, Josep Maria Martí i Jané, Xavier Modolell i Lluch, Jordi Cardona i Gelabert, Antoni Malaret i Amigó, Pep Vernier o Modesto Agriarte, per citar-ne alguns. N'hi ha molts/es més, i valdria la pena que es consultés als

amics del Centre d'Estudis Santjustencs.

Des d'aquí els companys del Grup Espeleològic Rats Penats que t'hem conegut: Isaias Bravo, Miquel García, Ricard García, Xavier Montón, Juli Ochoa, Joan Poll, Albert Riera i Francesc Riera, et volem testimoniar el nostre reconeixement i estima. El teu pas per la nostra vida no ha estat endebades. Que els tres principis que serveixen per a encapçalar l'escrit, Raó, Ciència i Llibertat, guiïn els nostres passos en la realització dels treballs endegats i futurs, com de ben segur han estat presents en els teus.

L'EXCURSIONISME, FONT D'AMISTAT

Jordi Mir

La colla que a l'inici de 1976 ens vam aplegar per formar la Comissió federativa encarregada d'organitzar actes en commemoració del Centenari de l'Excursionisme Català, durant aquella anyada vam enfortir la companyonia i posteriorment vam establir el costum de fer una excursió plegats un cop l'any. Com és lògic no sempre hi podíem ser tots, però el cas és que al cap d'uns anys vam constatar que hi havia una absència continuada: la del Fulgenci Baños. No responia al telèfon que en teníem ni a les cartes que l'organitzador de torn li enviava i ens planyíem de no poder comptar amb un company que havia aportat tant d'entusiasme a la missió que havíem dut a terme junts.

El dia 1 d'octubre darrer els qui hem resistit el pas del temps encara vam complir amb la trobada ritual i el Fulgenci va tornar a ser trobat a faltar sense que ningú no en pogués donar una raó concreta. L'amistat amb l'Isidor Cònsul em va portar a demanar-li si des de la SEAS me'n podien donar una explicació. Me la va prometre, però amb tan mala coincidència que quan em va trucar va ser per dir-me que li n'acabaven de fer saber la mort.

La notícia va sobtar i entristir la mitja dotzena de companys que

La Comissió del Centenari de l'Excursionisme Català és rebuda per l'abat de Montserrat el 5 d'abril de 1978. En Fulgeni és el segon per l'esquerra.

encara aguantem el penó d'aquell grup que, al moment vacil·lant però esperançador d'entrada al darrer quart de segle, ens vam esmerçar amb il·lusió per donar testimoni d'allò que en cent anys l'excursionisme havia aportat per a l'enfervoriment de la nostra identitat i de la voluntat que conservava de continuar en aquesta noble tasca. I és en aquest esperit que el Fulgenci refermava amb la força de la seva personalitat. El criteri lúcid, la fermesa de les seves conviccions, la consciència de compromís amb la nostra societat i el seu sentit de l'amistat en feien un company eficaç i entranyable. Les actes, escarides però testimonials, de les successives reunions constaten la seva actitud

sempre disposta a acollir i enriquir les idees que sorgien a cada moment.

La seva opinió era tinguda en gran consideració i, sense moure'ns d'aquella etapa concreta, va ser requerit per formar part del jurat del Premi Sant Bernat 1976, que convocava anualment la Federació. El veredict, fet públic el 21 d'abril de 1977, va proclamar-ne guanyador el treball *Els sots feréstecs entre la literatura i la realitat*, de Carles Albesa.

La missió que el grup va assumir per festejar l'efemèride centenària de l'excursionisme es va donar simbòlicament per acabada el dia 15 d'abril de 1978 quan fórem rebuts, amb el Fulgenci entre nosaltres, per la comunitat montserratina que va valorar positivament les accions

dutes a terme, una opinió que ens va deixar molt ben pagats i molt complaguts a tots. Al cap de més d'una trentena d'anys recordar aquelles vivències ens transporta, vulgues o no, a la nostàlgia; però si a un resultat objectivament positiu hi afegim el goig de crear els vincles d'unes amistats que perduren, la mirada enrera es torna gratificant.

L'any que ve, si la vida ens ho permet, tindrem la voluntat de continuar trobant-nos perquè l'encanteri no s'estronqui per manca de voluntat nostra. Allò que malauradament ja no podrem fer és plànyer-nos per no saber com retrobar la companyia del nostre repetidament enyorat amic Fulgenci. El record, però, no hi mancarà

SEAS

Butlletí de la Secció Excursionista de l'Ateneu Santjustenc

Any XL, núm. 262

Equip d'edició del butlletí: Daniel Cardona, Isidor Cònsul, Ferran de la Fuente, Jordi Gironès i Agustí Revilla (taula de redacció), Jordi Gironès (autoedició), Elisabeth Bart (tramesa), i Josep Nuet (dissenyador de la maqueta).
Correcció de textos: Servei Local de Català.

Índex

Portada: Fulgenci Baños durant la darrera conferència feta el 8 de febrer de 2002. Foto de Jordi Gironès

Calendari	520
Editorial	521
SEAS 1963, per Fulgenci Baños	522
Un llegat més enllà de l'excursionisme, per Just Amigó	524
Gràcies Fulgenci, per Joaquim Carbonell	526
Un record personal per en Baños, per M.Claustre Cardona	528
Raó, ciència i llibertat, per Francesc Riera	529
L'excursionisme, font d'amistat, per Jordi Mir	532

Amb la col·laboració de:

Ajuntament de
Sant Just Desvern

CISTELLERIA BALLART, Bonavista, 82, tel, 933 71 13 64

DISSENY MOBLES, Creu, 42, tel. 933 7212 52

FLORS LORETO, Creu 66, tel. 933 72 31 03

FORMA CUINA, Creu 60, tel. 934 73 35 59

LLIBRERIA RESSENYA, Creu 54, tel. 933 71 08 43

IMMACULADA AMAT, JUST AMIGÓ, MARCEL·LÍ CAMATS, FRANCESC HOMEDES